

„Mi mit adunk a Jézuskának születésnapjára?”

Még lánykorából ismerem a lukanényei származású mindig kedves, mosolygós Zaf'ko Veronikát, aki akkor még a Híves előnevet viselte. A helyi zeneiskolában tanított. Férjhez menetele után költözött Csábra. A vele készült interjú egyik apropóját az adta, hogy immár másfél évtizede a csábi katolikus templom kántornője.

- Kezdjük az interjút egy rövid bemutatkozással

- Katolikus családban születtem, és gyermekkoromat Lukanényén töltöttem. Édesapámat 20 éves koromban vesztettem el, nővérem pedig külföldre költözött, így a szülői házban mára már csak édesanyám lakik.

Az általános iskola alsó tagozatát a szülőfalumba végeztem, majd a felső tagozatot a szomszéd faluban, jelenlegi lakhelyemen, Csábon fejeztem be. Itt élek már több mint tíz éve férjemmel és két gyermekemmel.

- Hogyan kerültél kapcsolatba a zenével? Hol végeztél zenei tanulmányaid?

- A zene már kiskorom óta foglalkoztatott, mindig szerettem énekelni. Tízévesen a szüleim beíratkoltak a helyi zeneiskolába, ahol Híves Mária tanárnő foglalkozott velem, akinek maig nagyon sokat köszönhetek. Az ő biztatására jutottam el konzervatóriumba, így az általános iskola befejezése után Magyarországon, Győrött folytattam a tanulmányaimat a Richter János Zeneművészeti Szakközépiskolában.

2006-ban klasszikus magánénekes szakképesítést szereztem, de a tanulmányaim alatt megfogalmazódott bennem, hogy pedagógus szeretnék lenni, és szülőföldemen szeretném művelni a zenét, gyerekekkel foglalkozni.

Még abban az évben felvételt nyertem a budapesti Eötvös Lóránd Tudományegyetem ének-zene szakára, ahol megkezdtem tanulmányaimat. De nem találtam ott a helyem, így munkát vállaltam.

Hogy ne maradjak iskola és zenei tanulmányok nélkül, beiratkoztam a váci kántorképzőbe, és 2010-ben okleveles kántor lettem.

Közben 2008-ban megalakult az Ipolybalogi Művészeti Alapiskola, és az igazgatója, Híves István felkért, hogy vállaljam az iskolában az énektanítást, kórusvezetést. Az iskolának kihelyezett tagozatai vannak, így Lukanényében és Csábon kellett tanítanom. Örömmel vállaltam a feladatot, hiszen a jó Isten meghallgatta kérésemet, teljesült a vágyam, gyerekekkel foglalkozhattam a szülőföldemen.

Mivel nem volt tanári diplomám, így a tanítás mellett Egerbe vettem az utam, levelező szakon elvégeztem az Eszterházy Károly Egyetem zene szakát, és hivatalosan is ének-zene tanár lett belőlem.

- Kitől örökölted ének- és zenei tehetséged?

- Nem rendelkeztem több generációs zenei háttérrel, viszont az apai és főleg anyai ágon a családban mindenki tisztán énekel. Nagymamám és dédnagymamám is gyakran dalra fakadt. Keresztmamámmal és nővéremmel is sokat énekeltem: emlékszem, kicsi korunkban sorra vettük az úgynevezett „Sárga könyvből” (Áldjad én lelkem az Urat!) a keresztény ifjúsági énekeket, és a legjobb pillanatok akkor voltak, amikor sikerült két szöveggel énekelnünk egy-egy dalt.

A tiszta intonáció megalapozta a zenei képességeimet, és ezt a családomnak köszönhetem.

- Jelenleg az Ipolybalogi Művészeti Alapiskola októjaként elsősorban énekesekkel foglalkozol egyénileg és kórusban. De ha jól tudom, több hangszeren is játszol.

- Idén 15 éves az iskola, ahol a kezdetektől tanítok. Éneket, zeneelméletet oktatok, és kórust vezetek, kisebb óraszámban pedig zongorát is tanítok. Szeretem a kihívásokat, így ha van

lehetőségem, mindig újabb és újabb hangszereket próbálok megszólaltatni. A zongora és orgona mellett tudok furulyázni, a gitárt is előszeretettel kézbe veszem, citerával is kísértem már a kórust, jelenleg pedig hegedűn tanulok. Ezeket a hangszereket igyekszem beépíteni a munkámba, ezáltal is próbálom színesebbé tenni a gyerekekkel töltött időt.

- A kóruszene, a kóruséneklés is közel áll hozzád. De hogy kerültél a kórusok élére?

- Fiatalon, tízévesen tagja lettem a Csábi Szeder Fábrián Dalegyletnek, majd néhány évre rá csatlakoztam a Szlovákiai Magyar Pedagógusok Vass Lajos Kórusához is. Mindkét csapattal a világi darabok mellett egyházi kórusműveket is gyakoroltunk, előadtuk a templomokban itthon, Magyarországon, Európa több országában, de a tengeren túl is.

Sokat tanulhattam mindkét kórus karvezetőjétől, a felvidéki Józsa Mónikától és a budapesti Tóth Árpádtól. A karvezetés mindig vonzott, sokszor azon kaptam magam sétálás közben, miközben dudorásztam, és a fejemben motoszkáltak a dallamok, hogy a kezem is jár, vezénylek. Így karvezető-tanfolyamokra is jártam, ahol lehetőségem volt új műveket megismerni, melyekből maig tudok meríteni.

Örömmel foglalkozom az Ipolybalogi Művészeti Alapiskola gyerekkarával. A zeneiskolás énekkarnak viszont van egy nagy hátránya, mivel kihelyezett tagozatok vannak az iskolában, ezért minden községben csak egy kis kórus működik. Rendszeresen nem tudok próbálni minden diákkal, viszont, amikor egy nagyobb eseményre vagy megmérettetésre készülünk, akkor egyesítjük a kis kórusokat, és szép eredményeket tudunk elérni, hála a kollégáimnak, akikkel a közös munka zökkenőmentesen folyik.

- Sokrétű elfoglaltságod mellett immár másfél évtizede a csábi templomban ellátod a kántori teendőket is, és te vezeted a helyi énekkart. Mi motivált, amikor elvállaltad a kántorkodást?

- Zeneiskolás koromban az akkori tanárom, aki mára már a munkahelyem igazgatója, Híves István kántor mellett sok időt töltöttem, énekeltem a templomi énekkarban, rendszeresen vasárnaponként előénekeltem a zsoltárokat. Kamaszkoromban egy kis énekkart is alapítottam, akikkel esküvőkre jártunk énekelni. Ezek mindig felemelően hatottak rám.

2007-ben egy vasárnap délutáni focimeccs félidejében éppen csapoltam a csábi sportpályával szembeni büfében a frissítőket, miközben a helyi plébános, Novák József atya megszólított, hogy kántor kerestetik a községben, vállalnám-e? Ahogy említettem, a kihívásokat mindig is szerettem, és épp akkor végeztem a kántorképzőt, így megtiszteltetésnek vettem, hogy ez a lehetőség is az ölembé pottyant. Így elvállaltam ezt a nemes szolgálatot.

„Mi mit adunk a Jézuskának születésnapjára?”

A betanulás nem volt zökkenőmentes, még a lelkiatyá meg is jegyezte viccesen az egyik mise végén a híveknek, hogy felkerülhetne az orgonára a T betűjelzés, hogy türelemmel legyenek felém, mint a tanuló sofőrökkel. Kezdetben nem volt könnyű számomra a népénekek versszakait és a kottát szinkronban olvasni. A hangszer sem volt már megfelelő, így a plébánosunknak, a csábi hívó közösségnek és az egyházmegyének köszönhetően több évtized után új orgonát is sikerült vásárolnunk.

Amikor már magabiztosabban játszottam, igyekeztem magam köré énekeseket gyűjteni, hogy a főbb ünnepeket még magasztosabbá tegyük az énekünk által. Nagy örömmre közülük egy ifjú kántor is kinötte magát, György Adrián személyében, de újabb fiatalok is bontogatják szárnyaikat.

2017-ben egy álmatlan éjszakán megszületett a gondolat, hogy saját kórust szeretnék, pár napra rá megalakult a Szeder Kórus. Legfőbb célunknak tartjuk a néphagyományok, népdalkultúra ápolását, de rendszeresen hozzájárulunk – a helyi zeneiskola növekedésével karöltve – az ünnepi szentmisék meghittebbé tételéhez.

Úgy vélem, hogy az isteni gondviselésnek köszönhetem, hogy Csábra kerültem, egy olyan faluba, ahol mindig is jó zenészek, énekesek voltak.

Így találtam rá a férjemre, Ervinre is, aki szintén zenész, és a kórusmuzsika hozott bennünket össze. Zenész családban nőtt fel, hobbi szinten basszusgitározik. A gazdag kulturális életnek a kezdeményezője a községben, ezért sok közös programunk van.

- Gyakorló katolikus család vagytok. Mit jelent számokra, számotokra a hit?

- Gyerekkorom óta természetes volt számomra, hogy templomba járunk, hogy rendszeresen imádkozunk. Ha a szüleim nem így neveltek volna, akkor talán sokára ismertem volna fel Isten szeretetét, melyet máig is kapok tőle. A férjem is ilyen lelkiületben nevelkedett, ezért mindkettőnk számára fontos, hogy két gyermekünket is az Isten felé vezető úton tereljük (és természetesen a zene felé is). Rendszeresen fohászkodunk, beszélgetünk, elmélkedünk Istenről, hogy mit miért tesz. Lehet, nem mindig értjük azonnal Isten tervét, de mindig elfogadjuk azt, mert tudjuk, hogy az ő akarata jobb, mint a miénk. Nekünk az adja a biztonságot, hogy hiszünk benne, és Isten segit, mellettünk áll.

Hálával tartozom Istennek, hogy a tenyerén hordoz, hogy az eddig elképzeléseim teljesülhettek. Van családom, van hol laknom, van állásom, és vannak barátaim. Teljes a kör. A jövőre nézve természetesen még mindig vannak célkitűzések, amiket el szeretnék érni, és hiszem, hogy Isten segítségével ezek is megvalósulnak majd.

- Hogyan telnek nálatok a karácsonyi ünnepek?

- Advent első vasárnapjától megkezdődik a várakozás. Hétről hétre a gyertyagyújtás is felemelő érzés a családnak, a közös ima, éneklés, az adventi naptárban lévő feladatok teljesítése, a hajnali roráték, ezek mind fontos „teendők” számunkra az ünnepek előtt. A karácsony előtti reggel az egyik kedvenc időszakom, amióta anya vagyok. A gyerekek öröme, amikor megpillantják a Jézuska által hozott karácsonyfát, és természetesen az alatta lévő ajándékokat, az olyan mesebeli momentum. És hát több ilyen jó pillanat van ezen a napon, a közös ebéd, vacsora, az éjféli mise, ezek mind varázslatosak, és hiába ismétlődnek, mindig csodálattal töltenek el bennünket.

A tavalyi évben, az akkor 4 éves Anna lányom megkérdezte, hogy mi mit adunk a Jézuskának születésnapjára. Feltehetnénk mi magunknak is a kérdést, hogy mi mivel ajándékozunk meg a Messiást, aki megváltott bennünket?

Kívánom, hogy mindnyájan találjuk meg a sok teendőnk mellett erre a választ, hogy a megfelelő ajándékkal jutalmazzuk az ÜNNEPELTET!

Köszönöm a beszélgetést!

B.Gy.

Magunkra ismerhettünk a fal mögött Kiváló színészek jártak Csábon

Egy hűvös vasárnapi estén két család, Farkasék és Ernellákék költöztek be egy kis időre a csábi alapiskola közösségi termébe, hogy intrikáikkal, kirohanásaikkal és – nem utolsó sorban – humoros megjegyzéseikkel tegyék színesebbé a Csábi Színházi Esték szép számú közönségének napját.

Forgács Péter rendezésében Hajdu Szabolcs Ernellákék Farkaséknál című díjnyertes filmjét vitték a színpadra olyan színművészek, mint a Jászai Mari-díjas Bandor Éva, Holocsy Krisztina, Olasz István és Szabó Viktor. Ők négyen kiváló játékkal nem csupán nevetésre, hanem mélyebb gondolkozásra is készítették a publikumot.

De mit is láthatott a csábi közönség a színpadon?

Az Ernellákék Farkaséknál nagyjából huszonnégy óra eseményeit öleli fel, a tekintet egy pillanatra sem mozdul ki a helyszínül szolgáló belvárosi lakásból – ami a színpadon egy tapétázott fal résekkel ellátva, szimbolizálva ezzel a lakásbéli szobákat, illetve a szereplők helyváltoztatását.

A néző szinte azonnal a részesévé válik a két házaspár életének, végig intim közelségből figyelhetjük őket. Nincsenek látványos, harsány fordulatok, az ellentétek a hétköznapi történésekből és az életszerű párbeszédekből bomlanak ki: a mindennapi párkapcsolati és gyereknevelési problémáink jelennek meg benne. Pont ezért volt olyan érdekes és humoros is egyben. Mert nem állt távol a valóságtól, nem áll távol tőlünk, átlagemberektől. Valahol mindenki magára ismerhetett a darabban.

És pont ez a célja az irodalomnak, amelynek egyik dimenziója a dráma – azaz a színpadra írt művek – világa: gondolkodásra késztet, önmagunk megismerésére és még megannyi dologra. Mi sem bizonyította jobban a darab érvényességét és a színészek rátermettségét, mint az, hogy négyszer is vissza lettek tapsolva.

Örömmel vették tudomásul a szervezők, hogy ismét egy remek estét – és valahol közösségépítést is – tudhattak maguk mögött.

E nagyszerű sorozat pedig hamarosan folytatódik, hisz karácsony előtt, december 17-én az Egy disznótor pontos leírását láthatja a közönség Csábon, szintén a Kultminor támogatásának köszönhetően.

Miskei Ferenc, ATEMPO.sk

Fotó: Göbölös Lajos / ATEMPO.sk